

nesmí vlastník hypoteky u p r á z d n ě n o u h y p o t e k o u nakládati. To vše nemá však s případem, o nějž jde, nic společného, neboť předcházející pohledávka banky M. nezanikla, a na její úplný nebo částečný postup nemá poznámka podle §u 469 a) obč. zák. žádného vlivu. Postup pohledávky děje se toliko právním jednáním mezi postupitelem a postupníkem, způsobí toliko změnu v osobě věřitelově, pohledávka sama zůstane nezměněna, práva postupitele i postupníka jsou totožna, mezi postupníkem a postoupeným dlužníkem nevznikne nový závazek a námitky postoupeného dlužníka proti pohledávce zůstanou nedotčeny (§§ 1392—1396 obč. zák.). Ke knihovnímu převodu postoupené pohledávky stačí úplně svolení postupitelovo i bez svolení postoupeného dlužníka (§ 32 lit. b) knih. zák.). Okolnost, že postoupený dlužník v tomto případě vzal postup pohledávky na vědomí, že uznal správnost postoupených pohledávek, že tedy uznal jejich existenci v rámci úvěrové pohledávky, že zavázal se je zaplatiti, že smluvil s postupníky způsob úrokování a placení postoupených pohledávek, že sám dal také svolení ke knihovnímu převodu a že postupní listiny spolupodepsal, má význam jen podle §u 1396 obč. zák., totiž že jest vůči postupníkům svými závazky vázán, ale jinak nedotkla se jeho poznamenaného závazku, že dá hypoteku svého času — až se uvolní — vymazati. Protože tu domnělé překážky podle §u 94 čís. 1 knih. zák., ani jiných překážek žádaných zápisů není, bylo odůvodněnému dovolacímu rekursu postupníků vyhověti a usnesení knihovního soudu, pokud bylo rekursním soudem změněno, obnoviti. Při tom netřeba se dotýkati otázek, že vložen byl převod p r á v a z á s t a v n í h o (místo pohledávek, s nimiž zástavní právo na postupníka přejde) a že v l o ž e n a byla přednost, kterou František B. před svou nabytou dílčí pohledávkou postoupil dílčí pohledávce Spořitelny kontribučenského fondu (§ 45 III. novely k obč. zák.), ačkoli v postupní listině dal svolení jen ke knihovní p o z n á m c e postoupené přednosti, neboť v těchto směrech usnesení prvního soudu nebylo napadeno.

Čís. 5888.

V řízení o zájemném popsání vnesených svršků platí osmidenní lhůta k opravným prostředkům. Lhostejno, zda bylo o zájemné popsání žádáno samostatně, či zda byla žádost spojena se žalobou o zaplacení činže.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, R I 225/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh věřitele na zájemné popsání vnesených svršků, stěžoval si navrhovatel. R e k u r s n í s o u d rekurs odmítl, ježto byl vznesen až po osmidenní lhůtě. Rekurs navrhovatele do tohoto odmítacího usnesení byl N e j v y š š í m s o u d e m odmítnut jako opožděný.

D ů v o d y:

Zájemné popsání vnesených svršků podle §u 1101 obč. zák. a dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s., jenž zůstal exekučním řádem dle čl. XIII. č. 6 uvoz. zák. k ex. ř. nedotčen, jest zvláštním, mimo všeobecné předpisy exekučního řádu přípustným prozatímním opatřením, pro něž ohledně řízení ustanovuje čl. XXVII. uvoz. zák. k ex. ř., že má býti šetřeno předpisů §§ 378—402 ex. ř. Správně tedy rozhodl soud rekursní, že pro ně platí podle §§ 402 a 65 ex. ř. osmidenní lhůta rekursní. Pro stěžovatelem zastávané rozeznávání, zda bylo za zájemné popsání žádáno samostatně, či zda byla žádost spojena se žalobou o zaplacení činže, není v zákoně opory. Spojení návrhu na prozatímní opatření se žalobou má jen ten význam, že se příslušným k jeho povolení a dalšímu řízení stává podle §u 387 ex. ř. soud procesní, řízení samo a jmenovitě lhůty k opravným prostředkům zůstávají jím nezměněny. To platí jak o prozatímních opatřeních podle exekučního řádu, tak o zájemném sepsání podle dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s., jenž ostatně předpokládá, že byla žaloba o placení činže již podána. Rekursní soud odmítl právem rekurs, podaný do odeprání navrhovaného zájemního popsání jako opozděný, poněvadž byl podán po uplynutí osmidenní lhůty rekursní, a téhož údělu se musí dostati i dalšímu rekursu, podanému do tohoto odmítnutí, poněvadž i tento rekurs měl býti podán do osmi dnů, totiž do 19. února 1921, byl však podán teprve 24. února 1921.

Čís. 5889.

Byla-li podána neúplná žalobní odpověď, obsahující pouze všeobecné popření žalobního děje s návrhem, by byla žaloba zamítnuta, nelze vynést rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, R I 226/26.)

V řízení o žalobě, zadané na sborovém soudě první stolice, byla při prvním roku určena žalované lhůta k žalobní odpovědi do 5. října 1925, jež byla později prodloužena do 12. listopadu 1925. Dne 10. listopadu 1925 podala žalovaná k soudu žádost o další prodloužení lhůty a v ní ke konci uvedla: »Pro případ, že by žádosti této vyhověno býti nemělo, budiž spis tento považován za žalobní odpověď, kterou veškeré tvrzení žaloby popíráme a navrhuje její zamítnutí a odsouzení žalující strany ku náhradě útrat sporu do 14 dnů pod exekucí.« Soud toto opět prodloužení lhůty k žalobní odpovědi nepovolil a ustanovil rok k ústnímu jednání na den 4. prosince 1925, před nímž žalovaná strana podala dne 2. prosince 1925 přípravný spis se svými námitkami proti žalobě. Žalobce navrhl při tomto roku vydání rozsudku pro zmeškání, ježto žalobní odpověď nebyla podána včas. Procesní soud první stolice návrhu vyhověl a uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. D ů v o d y: Podání žalované ze dne 10. listopadu 1925 nevyhovuje